

Sygn. akt II C 390/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR A. S.

Protokolant: sekr. sąd. M. M.

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2020 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa Raport Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko A. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 713,97 zł (siedemset trzynaście złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 763,97 zł (siedemset sześćdziesiąt trzy złote dziewięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 19 lutego 2019 roku do dnia 21 marca 2019 roku,

b) od kwoty 713,97 zł (siedemset trzynaście złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) od dnia 22 marca 2019 roku do dnia zapłaty;

2. umarza postępowanie w zakresie żądania zasądzenia kwoty 50 zł (pięćdziesiąt złotych);

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 390/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 lutego 2019 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, skierowanym przeciwko A. G., powód Raport Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o zapłatę od pozwanej na jego rzecz kwoty 763,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że powód nabył umową cesji z dnia 28 grudnia 2018 roku wierzytelność w stosunku do pozwanej od (...) SA w W. z tytułu świadczonych przez tą spółkę na rzecz pozwanej usług telekomunikacyjnych na podstawie umowy abonenckiej. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się: 697 zł w związku z wystawieniem noty obciążeniowej, której termin płatności przypadał na dzień 9 października 2017 roku, oraz 66,97 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

(pozew k. 4-7, k. 13-15, pełnomocnictwo k. 17, wyciąg z rejestru funduszy k. 17v)

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2019 roku Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 283770/19 przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 11)

W piśmie z dnia 24 maja 2019 roku strona powodowa cofnęła powództwo bez zrzeczenia się roszczenia w zakresie żądania zapłaty kwoty 50 zł. Powód wyjaśnił, że pozwana w dniu 22 marca 2019 roku dokonała wpłaty w takiej wysokości.

(pismo k. 12)

Na rozprawie w dniu 14 stycznia 2020 roku swój udział w sprawie zgłosił pełnomocnik pozwanej w osobie adwokata. Pozwana wnosiła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Oświadczyła, że kwestionuje powództwo co do zasady i wysokości, zaś z ostrożności ponosi zarzut przedawnienia.

(protokół rozprawy k. 54, pełnomocnictwo k. 52a)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 kwietnia 2013 roku A. G. zawarła z (...) SA w W. umowę abonencką w oparciu o którą (...) SA w W. świadczył na rzecz pozwanej usługi wskazane w umowie oraz udostępnił pozwanej wskazany w umowie sprzęt. Ulga przyznana pozwanej w umowie wynosiła 1500 zł. Pozwana zobowiązana była do wnoszenia opłat za świadczone usługi zgodnie z umową. W dniu 24 kwietnia 2015 roku strony tej umowy zawarły aneks do umowy abonenckiej. W umowie strony postanowiły, że w przypadku, gdy przy zawarciu umowy abonent otrzymał sprzęt udostępniony przez C. P., abonent jest zobowiązany do zwrotu tego sprzętu, na własny koszt w terminie 30 dni od rozwiązania/ wygaśnięcia umowy. W przypadku, gdy zawarcie umowy związane było z ulgą przyznaną abonentowi, w razie jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez Cyfrowy P. z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego, (...) P. przysługiwało roszczenie z tego tytułu w wysokości określonej w umowie jako równowartość ulgi przyznanej abonentowi, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Zgodnie z umową (...) P. miał też prawo zawiesić świadczenie usług w całości lub w części w przypadkach wskazanych w Regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) SA, m.in. wówczas, gdy klient opóźnia się z zapłatą w całości lub w części jakiegokolwiek należności na rzecz (...)P., pomimo wysłania przez (...) P. informacji SMS o opóźnieniu lub przekazania jej w inny sposób. W takiej sytuacji (...) P. miał prawo żądać od klienta naprawienia szkody na zasadach ogólnych.

(kserokopie: umowy abonenckiej k. 37v-39v, faktury k. 40, aneksu z zał. k. 33v-36v, protokołu zdawczo-odbiorczego k. 37, regulaminu k. 32-33)

Pozwana przestała regulować zobowiązania na rzecz (...) SA w W., co skutkowało zawieszeniem świadczenia usług telekomunikacyjnych.

(okoliczność uznana za przyznaną w trybie art. 230 kpc)

W dniu 25 września 2017 roku (...) SA w W. wystawił pozwanej notę obciążeniową nr (...) z terminem płatności do dnia 9 października 2017 roku na kwotę 897 zł z tytułu braku zwrotu sprzętu.

(kserokopia noty obciążeniowej k. 41)

Pozwana przed dniem 24 grudnia 2018 roku zapłaciła na rzecz (...) SA w W. kwotę 200 zł. W dniu 22 marca 2019 roku pozwana zapłaciła na rzecz powoda kwotę 50 zł.

(okoliczność uznana za przyznaną w trybie art. 230 kpc)

Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. nabył od (...) SA z siedzibą w W. wierzytelność wobec pozwanej na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 24 grudnia 2018 roku.

(umowa przelewu wierzytelności z zał. k. 18-20v, odpis KRS k. 20v-25, kserokopia potwierdzenia wykonania operacji k. 25v)

Okoliczności dotyczące uiszczonych przez pozwaną na rzecz powoda i jego poprzednika należności, wobec nie wypowiedzenia się w tym zakresie przez stronę pozwaną zostały uznane za przyznane na podstawie art. 230 kpc.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości w wersji ostatecznie popieranej.

W toku postępowania powód cofnął powództwo bez zrzeczenia się roszczenia co do kwoty 50 zł zapłaconej przez pozwaną po wytoczeniu powództwa.

Skuteczność cofnięcia pozwu normuje art. 203 k.p.c.. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku.

Powód cofnął pozew w części bez zrzeczenia się roszczenia przez rozpoczęciem rozprawy. Z tych też względów należy uznać cofnięcie powództwa w tym zakresie przez powoda za skuteczne (zgoda pozwanej nie była wymagana).

Uznając, że cofnięcie pozwu nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa (art. 203 § 4 k.p.c.), na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie w sprawie w części, orzekając jak w pkt 2 sentencji wyroku.

W rozpoznawanej sprawie ustalono, że powód nabył wobec pozwanej wierzytelność wynikającą z zawartej przez nią umowy z (...) SA w W. o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która uregulowana została w art. 56 i nast. ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz.U. z 2014r poz. 243)

Zgodnie z wyrażoną w art. 353¹ k.c. zasadą swobody umów strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Niezasadny jest podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia.

Według art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Roszczenie dochodzone pozwem jako związane z prowadzoną przez wierzyciela pierwotnego działalnością gospodarczą, przedawnia się w terminie trzech lat. Termin płatności wynikający z załączonej noty obciążeniowej przypadał na 9 października 2017 roku, a zatem roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Pozwana w żaden sposób nie odniosła się do złożonych przez powoda dokumentów na okoliczność zasadności i wysokości dochodzonej kwoty. W szczególności nie złożyła w określonym terminie odpowiedzi na pozew (doręczenie dla pozwanej odpisu pozwu wraz z załącznikami i pouczeniem miało miejsce w dniu 30 września 2019 roku – k. 52). Dopiero na rozprawie w dniu 14 stycznia 2020 roku pełnomocnik pozwanej oświadczył, że kwestionuje żądanie pozwu co do zasady i wysokości.

Podniesione na rozprawie przez stronę pozwaną powyższe twierdzenia były spóźnione.

Zgodnie z art. 6 § 2 k.p.c. strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko. Strona może aż do zamknięcia

rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Sąd pomija twierdzenia i dowody, jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 1-3 k.p.c. w brzmieniu do 6 listopada 2019 roku). Pozwana w określonym terminie nie zgłosiła żadnych wniosków, nie sformułowała żadnych twierdzeń przeciwko żądaniu pozwu.

Niezależnie od tego, samo kwestionowanie wysokości dochodzonego roszczenia, bez przynajmniej próby podważenia wiarygodności stwierdzającej ją dokumentacji złożonej przez powoda, nie daje jeszcze podstaw do oceny sytuacji procesowej danej sprawy, jako wymagającej pozyskania wiadomości specjalnych. Z załączonych w niniejszej sprawie dokumentów wynika, że powód prawidłowo określił żądanie w oparciu o postanowienia umowy oraz załączoną notę obciążeniową, z której zresztą w części pozwana należność zapłaciła. Pozwana nie wskazała na takie okoliczności, które mogłyby choćby poddać w wątpliwość przedstawioną przez powoda notę obciążeniową.

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych z tytułu opóźnienia w zapłacie zapadło na podstawie art. 481 § 1 k.c. Natomiast możliwość naliczania dalszych odsetek za opóźnienie, liczonych od zaległych odsetek, powstaje z chwilą wytoczenia powództwa o te odsetki – reguluje to art. 482 § 1 k.c.

W świetle powyższego uznać należało, że brak było podstaw aby kwestionować odpowiedzialność pozwanej w niniejszej sprawie, strona powodowa wykazała dochodzone roszczenie w zakresie kwoty objętej pozwem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

Sąd o kosztach postępowania należnych powodowi orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z powyższym przepisem, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na kwotę zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 30 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 270 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804 z późn. zm.). W związku z powyższym należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda łączną kwotę 317 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.